

Frustratie, maar toch ook bewondering

 Gerard Bos

Als je wint, heb je vrienden. De een na de ander kwam Bart Helmholt zaterdagmiddag dan ook feliciteren, complimenteren, knuffelen of op de schouders slaan na zijn legendarische zege op het FK. Groot was het contrast met de verliezers. Heus, bij mannen als Oane Galama, Nard Brandsma of Thewis Hobma was er bewondering voor de prestatie van de winnaar. Maar er was ook teleurstelling en frustratie.

Minutenlang staarde hij na afloop van het FK wezenloos voor zich uit. Zo nu en dan beet-ie eens op zijn onderlip. Holle blik in de ogen. Handen dan weer gevouwen, dan weer niet. Was hier sprake van teleurstelling, frustratie, ergernis? Oane Galama wist het zelf ook niet precies. „Het is gewoon, tja, wat zal ik zeggen? Een gemiste kans. Zó zonde.”

Zover wilde Nard Brandsma niet gaan. Jammer was het zeker, zo zei hij. Maar gelatenheid voerde de boventoon. „Vooraf weet je dat de kans groot is dat Bart gaat winnen. In die zin verbaast het me niet. Maar het zal duidelijk zijn dat ook ik voor de winst ging. Dat lukt dan niet en dat is spijtig. Maar het is geen schande om van Bart te verliezen. Zeker niet als hij zo springt als vandaag.”

Brandsma werd uiteindelijk de man met de op een na verste afstand van de dag, want in de finale kwam hij nog tot 20.12 meter. „Toch nog een prijsje. Ook mooi.” Dat zag Galama overigens helemaal anders. „Leuk en aardig, maar op het FK telt maar een ding: de eerste plaats. Tweede of derde worden, is bijzaak.”

Galama was degene die tot de finale het dichtste in de buurt bleef van Helmholt. Zijn 19.99 meter was uiteindelijk echter alleen belangrijk voor de statistieken, net als de voorronde-afstanden van Brandsma (19.71), Thomas Helmholt (19.16) en Hobma (18.56 en 19.16 in finale). Het stond in schril contrast met de 20-meternoteringen van Helmholt, die

in de finale ook nog afsloot met een magistrale 21.42.

„En toch had ik echt het idee dat Bart te pakken was vandaag”, merkte Galama op. „Dat ik dus zelf deze Friese titel had kunnen winnen. Want zijn afstand (20.63 meter van Helmholt tot de laatste sprong, red.) was echt wel te ‘beljeppen’. En niet alleen voor mij, voor de andere concurrenten ook.”

De man uit Wiuwert hoorde het zichzelf zeggen en trok vervolgens een vies gezicht. Hij baalde zichtbaar en schudde nog maar eens het hoofd: „Man, man, man. Dit voelt echt als een gemiste kans.”

Hij legde uit waarom: „Mijn laatste sprong was goed. Daar was niets mis mee. Alleen was het niet de topsprong die nodig is om Bart te verslaan op zo’n moment. Hem lukt het wel, mij niet. Dat is het verschil, dat is zijn kwaliteit.”

‘Mindere ljeppers’

Galama wilde dan ook geen afbreuk doen aan de prestatie van Helmholt. „Natuurlijk is het knap dat hij voor de tweede keer driemaal achterelkaar Fries kampioen is geworden. En die laatste afstand, hoewel hij toen al zeker was van de titel én hij vrijuit kon springen, is dat ook. Alleen: ik koop daar nu even niets voor. Zo simpel is het dan ook weer. Ik baal nu vooral. Van mezelf.”

Brandsma houdt hoop om ooit eens in de voetsporen van de op het FK dit jaar wederom ongenaakbare Helmholt te treden. „Ooit zal hij stoppen. En weet je, ik ben nog maar 24 jaar. Dus het komt wel goed.”

Galama heeft meer haast. „Er zijn nu ‘mindere’ ljeppers uit vroegere tijden met wel een grotere erelijst dan bijvoorbeeld mijzelf. We zitten in een tijdperk waarin Bart veel titels pakt. Ik kan dat wel willen, maar dan moet ik het ook eens laten zien. Dat doe ik niet. Zonde. Want ik kan Bart op verschillende gebieden de baas in het fierljeppen. Als ik goed spring, kan ik hem ook op zo’n FK verslaan. Het komt er alleen niet uit. En dat moet ik echt bij mezelf zoeken.”